

Sygn. akt IV Ka 161/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku

sprawy **A. G.**

oskarżonego z art. 178a§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 30 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 705/13

na podstawie art.437§1 kpk i art.438 pkt 4 kpk w zw. z art.109§2 kpw, art.635 kpk w zw. z art.119 kpw

- **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na podstawie art.87§4 kw orzeka wobec obwinionego A. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów po drogach publicznych, w strefach zamieszkania i w strefach ruchu na okres 6 (sześciu) miesięcy,**
- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;**
- zasądza od obwinionego A. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanej równowartości wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 161 / 13

UZASADNIENIE

A. G. oskarżony został o to, że w dniu 17 sierpnia 2013 r. około godziny 18.00 w miejscowości O., na ul. (...), woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,96 mg / l alkoholu wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r. w sprawie II K 705 / 13 Sąd Rejonowy w Opocznie obwinionego A. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego czynu przyjmując, iż stanowi on wykroczenie wyczerpujące dyspozycję art. 87 § 1a kw i za czyn ten na podstawie art. 87 § 1a kw wymierzył mu karę 300 złotych grzywny.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść A. G. zaskarżył prokurator, podnosząc zarzuty:

- obrazy przepisów postępowania, tj. art. 339 § 3 pkt 3 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez brak zmiany przez Sąd Rejonowy trybu postępowania na przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia,

w odniesieniu do sprawy skierowanej z aktem oskarżenia, a w której przewód sądowy nie został rozpoczęty i nie zachodziło przedawnienie karalności wykroczenia;

- rażącej niewspółmierności kary wynikającej ze zrezygnowania przez Sąd I instancji z orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia rowerów na drodze publicznej, w strefach zamieszkania i strefach ruchu.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Co do pierwszego z wymienionych zarzutów – skarżący prawidłowo zauważa, że w sytuacji, gdy jeszcze przed rozpoczęciem przewodu sądowego okaże się, że czyn zarzucony w akcie oskarżenia stanowi nie przestępstwo, lecz wykroczenie, Sąd, do którego ten akt oskarżenia wniesiono – o ile jest właściwym rzeczowo i miejscowo do rozpoznania wykroczenia – winien sprawę rozpoznać na podstawie przepisów regulujących postępowanie w sprawach o wykroczenia. Nie ma bowiem przeszkód, by orzekać w sprawie o wykroczenie także w oparciu o prokuratorski akt oskarżenia zarzucający przestępstwo, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż dane zachowanie stanowi tylko wykroczenie, gdyż prokurator jest także w sprawach o wykroczenia uprawniony do oskarżania (por. wyrok SN z 15 kwietnia 2010 r., III KK 78/10, opubl. Legalis). W takim więc przypadku ujawnienie jeszcze przed rozpoczęciem przewodu sądowego faktu, że objęty prokuratorskim aktem oskarżenia czyn jest wykroczeniem, skutkuje tylko zmianą reżimu proceduralnego, ponieważ w postępowaniu w sprawach o wykroczenia sąd postępuje według kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenie, a nie według kodeksu postępowania karnego (por. komentarz do art. 400 kpk w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 297 – 467, Tom II, red. prof. dr hab. Piotr Hofmański, Elżbieta Sadzik, dr hab. Kazimierz Zgryzek, rok wydania: 2012, Wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 4, opubl. Legalis). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż w związku z regulacją zawartą w art. 2 pkt 3 ppkt a) oraz art. 12 pkt 3 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, zmienił się stan prawny dotyczący czynów polegających na kierowaniu w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej pojazdami innymi, niż mechaniczne (a zatem także rowerami) – od dnia 9 listopada 2013 r. czyny te stanowią już nie przestępstwo, lecz wykroczenie stypizowane w art. 87 § 1a kw. Mając to na uwadze uznać należy, iż rozpoznając na rozprawie w dniu 30 grudnia 2013 r. sprawę o zarzucony oskarżonemu czyn, polegający na kierowaniu rowerem w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej, kwalifikowany przez prokuratora w akcie oskarżenia z art. 178a § 2 kk (sporządzonym i wniesionym do sądu jeszcze przed 9 listopada 2013 r.), Sąd Rejonowy winien był stosować przepisy postępowania w sprawach o wykroczenia. Tyle tylko, że sformułowany na takiej podstawie zarzut odwoławczy obraży przepisów postępowania, połączony z wnioskiem o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, nie mógł okazać się skuteczny. Skarżący pomija bowiem treść art. 439a kpk, który jasno i wprost wszak stanowi, że orzeczenia w sprawie o wykroczenie nie uchyla się z tego tylko powodu, że sąd orzekł w postępowaniu karnym zamiast w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (analogiczne wnioski wynikają z komentarza do art. 400 i art. 439a kpk w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 297 – 467, Tom II, red. prof. dr hab. Piotr Hofmański, Elżbieta Sadzik, dr hab. Kazimierz Zgryzek, rok wydania: 2012, Wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 4, opubl. Legalis, gdzie zasadnie zauważa się również, że nie byłoby sensowne uchylanie orzeczenia wydanego w postępowaniu przeprowadzonym w bardziej gwarancyjnym reżimie proceduralnym, zamiast w postępowaniu charakteryzującym się mniejszym standardem gwarancyjnym).

Sąd Okręgowy podzielił natomiast drugi z zarzutów zawartych w apelacji. Co prawda w sytuacji popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1a kw orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów pozostaje fakultatywne (art. 87 § 4 kw), tym niemniej okoliczności sprawy uzasadniały, by wymierzona A. G. w symbolicznym wręcz wymiarze grzywna takim zakazem była uzupełniona. Za takim rozstrzygnięciem przemawiało bardzo wysokie stężenie alkoholu w jego organizmie, ruchliwość drogi, po której A. G. się poruszał, a także fakt, iż stwarzał on realne zagrożenie dla siebie i innych uczestników ruchu. Wystarczy wskazać, że oskarżony, nie będąc w stanie utrzymać prawidłowego toru jazdy, przewrócił się. Istotą i celem omawianego środka karnego jest, by tego rodzaju kierowców z ruchu drogowego czasowo eliminować – przynajmniej w zakresie obejmującym te pojazdy, którymi w stanie nietrzeźwości się poruszał i na najkrótszy z możliwych okresów. Ustalając zakres obowiązywania tego środka Sąd Okręgowy miał na względzie, że

skoro ustawodawca uznał, iż kierowanie rowerem – nawet w stanie nietrzeźwości – ale poza drogami publicznymi, strefami ruchu i i strefami zamieszkania, nie stanowi czynu zabronionego ani jako przestępstwo, ani jako wykroczenie, to nielogicznym byłoby rozszerzanie zakazu orzekanego za wykroczenie z art. 87 § 1a kw poza wspomniane drogi i strefy. Sąd Okręgowy uznał, iż w razie karania za to wykroczenie właściwym będzie ograniczenie orzeczonego zakazu kierowania rowerami do poruszania się po drogach publicznych, w strefach zamieszkania i w strefach ruchu, albowiem koreluje to z treścią i ratio legis wspomnianego przepisu. Mając na uwadze dotychczasową niekaralność A. G. Sąd Okręgowy poprzestał na orzeczeniu zakazu w najniższym, z możliwych rozmiarze.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów przytoczonych w dyspozytywnej części wyroku i mając na względzie, że doszło do zmiany zaskarżonego orzeczenia na niekorzyść obwinionego.